

Kopie

Afgeleverd aan: VLAAMSE OVERHEID

Uitsluitend voor bestuurlijke inlichting - behoeften van
inwendige aard

PRO JUSTITIA

Beroep in cassatie

door

dd. 02/06/2021

Bij arrest van het Hof van Cassatie
dd. 9 november 2021/m.
aanklacht ... te beroep verwerpen

Arrestnummer C1775 / 2021
Repertoriumnummer 2021/1837
Datum van uitspraak 21 mei 2021
Notitienummer griffie 2020/NT/153
Notitienummer parket-generaal

23 11 2021

griffier

BORG SOM

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00002141111-0001-0012-01-01-1

Not.nr. GE.66.99.000050/18

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE en van

1. nr. (ON
met maatschappelijk zetel,
doch woonstkeuze doende te
- burgerlijke partij -

tegen

1. nr. 960 RRN
met Belgische nationaliteit,
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

Bij inbreuk op artikel 102bis §9 1° van het decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode, de verplichtingen bedoeld in artikel 92 §3 2° niet te hebben nagekomen, namelijk als huurder van een sociale huurwoning niet zijn hoofdverblijfplaats te hebben en er niet gedomicilieerd te zijn

meer bepaald zijn hoofdverblijfplaats niet te hebben gehad in de sociale huurwoning gelegen te

te in de periode van 4 oktober 2011 tot en met 9 januari 2019

ten nadele van geboren te op

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30D, besliste bij vonnis van 4 november 2019 op tegenspraak als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

┌ PAGE 01-00002141111-0002-0012-01-01-4 ┐

Verbeterd de dagvaarding als volgt:

“(…)

ten nadele van _____”

Sprekt de beklaagde voor de feiten, voorwerp van de enige tenlastelegging zoals verbeterd, vrij.

Laat de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie ten laste van de Belgische Staat, begroot op 53,64 euro.

BURGERRECHTELIJK

Verklaart zich **niet bevoegd** te statuëren over de vordering van de burgerlijke partij gelet op de vrijspraak van de beklaagde.

Laat de gebeurlijke kosten voor de burgerlijke partij ten haren laste.”

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 28 november 2019 door de burgerlijke partij _____’;
- 2 december 2019 door het openbaar ministerie.

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 28 november 2019 door de raadsman van de burgerlijke partij _____;
- 2 december 2019 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 4 december 2020 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden op verzoek van de raadsman van de beklaagde en na de partijen te hebben gehoord, bij toepassing van de artikelen 152,§1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 8 april 2021.

De conclusietermijnen zijn nageleefd.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 8 april 2021 in het Nederlands:

- de burgerlijke partij _____ in haar middelen vertegenwoordigd door meester _____ voor meester _____ beiden advocaat met kantoor te _____

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van advocaat-generaal,
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan
door meester advocaat met kantoor te

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 4 november 2019 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de burgerlijke partij ingediende “grievensformulier hoger beroep”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op burgerlijk gebied met betrekking tot de afwijzing van haar vordering.

In het door het openbaar ministerie ingediende “grievensformulier hoger beroep” wordt bepaald welke grieven tegen het voormeld vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied tegen de vrijspraak van de beklaagde.

De hiervoor vermelde grieven van de partijen zijn nauwkeurig bepaald.

2.3 De hoger beroepen van respectief de burgerlijke partij en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van de voormelde bepaling op te werpen.

2.4 De decreten over het Vlaamse woonbeleid werden gecodificeerd op 17 juli 2020 bij artikel 2 B.VI.Reg. 17 juli 2020 (BS 13 november 2020) in de Vlaamse Codex Wonen van 2021 (art. 1). De Vlaamse wooncode werd mee gebundeld.

De te last gelegde feiten zijn sedert 1 januari 2021 strafbaar gebleven door de artikelen 6.20, eerste lid, 1° en 6.52 Vlaamse Codex Wonen.

De strafmaten zijn dezelfde gebleven.

2.5 De burgerlijke partij vraagt de te last gelegde periode te heromschrijven, waarbij de periode eindigt op de datum van de verwijzingsbeschikking, zijnde 17 juni 2019.

De datum (of de periode) van de vervolgte feiten wordt in beginsel door de vervolgende partij aangegeven in de akte van aanhangigmaking. Die aanduiding heeft slechts de waarde van een voorlopige aanwijzing. Het staat dan aan de vonnisrechter om op grond van de feitelijke gegevens van het dossier na te gaan of die datum correct is en desgevallend, zonder zich evenwel te mogen inlaten met niet vervolgte feiten, de datum van de vervolgte feiten aan te passen en dit met respect voor het recht van verdediging van de partijen. Het is wel de akte zelf die bepaalt wat er aanhangig wordt gemaakt, en niet het strafdossier. Dit laatste kan alleen dienen om de inhoud van de aanhangig makende akte te interpreteren.

Het is het prerogatief van de vervolgende partij om in de inleidende akte af te bakenen waarvoor zij vervolging instelt.

In casu heeft het onderzoeksgerecht duidelijk de periode afgebakend waarvoor vervolging is ingesteld. De burgerlijke partij ging niet over tot rechtstreekse dagvaarding met oog op uitbreiding van deze periode.

De op andere data dan deze die vervat zitten in de periode van de inleidende akte beweerde feiten zijn aparte onderscheiden feiten.

Bijgevolg is het hof enkel gevat om te oordelen over de periode die vermeld werd in de inleidende akte.

3. De eerste rechter vatte de feiten als volgt samen:

“De beklaagde huurt sinds 1 januari 2010 een sociale woning van de burgerlijke partij aan de

Sinds september 2011 heeft de echtgenote van de beklaagde de gezinswoning verlaten en woont zij aan de

*Het staat vast dat de beklaagde in de woning aan de ook een
dierenartsenpraktijk hield. Daarover is geen betwisting.*

De burgerlijke partij legde echter een klacht met burgerlijke partijstelling neer wegens domiciliefraude. Volgens haar heeft de beklaagde zijn hoofdverblijf niet in de sociale woning die hij huurt maar verblijft hij bij zijn ex-echtgenote.

Er volgde een gerechtelijk onderzoek met huiszoeking op beide adressen.”

4. De beklaagde was op grond van artikel 92, § 3, 2° decreet van 15 juli 1997 houdende de Vlaamse Wooncode (thans artikel 6.20, eerste lid, 1° Vlaamse Codex Wonen) verplicht in de sociale huurwoning zijn hoofdverblijfplaats te hebben en er gedomicilieerd te zijn.

Aanvankelijk huurde de beklaagde de woning samen met zijn toenmalige partner
Zij waren niet gehuwd.

PAGE 01-00002141111-0005-0012-01-01-4

Nadat de beklaagde in 2011 meldde dat de relatie tussen hem en zijn partner beëindigd was, werd op 13 september 2011 een bijvoegsel aan de huurovereenkomst gevoegd waarin genoteerd werd dat de beklaagde de enige huurder van de woning werd.

werd op 4 oktober 2011 gedomicilieerd op een ander adres, zijnde een sociaal koopappartement gelegen te De beklaagde bevestigde in zijn verhoor ook dat zij daar gewoond had tot die datum.

Uit de stukken van het strafdossier blijkt afdoende dat de beklaagde in werkelijkheid verbleef op het adres van en zijn eigen huurwoning enkel bleef verder gebruiken als dierenartsenpraktijk.

Zo staat de uitbating van zijn dierenartsenpraktijk in het KBO nog steeds op het adres dat de beklaagde huurde als sociale woning.

De politie stelde op 21 december 2018 vast dat er aan de toegangsdeur een document aangebracht was met de vermelding “Dr. dierenarts-chirurg” en zijn telefoonnummer. Ook zijn website vermeldde dit adres als contactadres.

Dat de dierenartspraktijk van de beklaagde er gevestigd was, wordt trouwens niet betwist.

Uit de op 9 januari 2019 uitgevoerde huiszoeking op het adres van de door de beklaagde gehuurde sociale woning, en de daarbij gevoegde foto's, blijkt het volgende:

- de gang is ingericht als wachtzaaltje en de woonkamer als dierenartsenpraktijk;
- in de keuken zijn twee koelkasten aanwezig een met medicatie en een met wat dranken, boter en smeerkaas;
- er is geen kookvuur aanwezig en de afzuigkap is volledig afgeplakt;
- er is geen vaat noch zijn er sporen van het recent bereiden van etenswaren;
- er is geen vuilbak met huishoudelijk afval, noch zijn er fruit, groeten of aardappelen, alleen een kleine voorraad melk, conserven en niet-bederfbare etenswaren;
- er is geen grijze container of plasticen zakken voor restafval;
- gans de eerste verdieping is vuil en op de slaapkamers is er wanorde;
- een van de slaapkamers is ingericht als berging;
- in de badkamer ligt er toiletgerei en hangt een natte handdoek boven het bad;
- er is geen wasmachine, droogkast, droogrek of wasmand met vuile was.

De aanwezige goederen en de beperkte proviand wijzen er op dat de woning dienst doet als dierenartspraktijk en niet als woning. Dat de woning niet leegstaand was staat het voormeld bewijs niet in de weg. Zo kunnen zowel de voedingswaren als de natte handdoek verklaard worden in het kader van de werkzaamheden van de beklaagde als dierenarts. In een vuilbak zou volgens de beklaagde trouwens een teelbal van een kat gedeponeerd zijn.

De beklaagde was op het moment van de huiszoeking op het adres van ook aanwezig in dit appartement en volgens de vaststelling van de verbalisant was hij nog maar net wakker geworden hetgeen aantoont dat hij daar de nacht had doorgebracht.

In de kamer waar de beklaagde buiten kwam stond een tweepersoonsbed en een kleerkast. Naast het bed lag een stapel herenkleren zoals hemden en broeken.

In de badkamer vond men vier tandenborstels, hingen vier badhanddoeken te drogen en hingen er vier badjassen.

Dit alles wijst er op dat de beklaagde op dit adres verbleef.

Ook van een buur vernam de politie dat de beklaagde er permanent zou wonen.

Op het adres van _____ in de _____ waren er in de periode 2015-2018 verscheidene politietussenkomsten waarbij de beklaagde betrokken was, waaruit blijkt dat hij veel op dit adres te vinden was, niettegenstaande de beweerde relatiebreuk. Uit een van die politionele tussenkomsten blijkt dat burens klaagden dat de beklaagde hen al meer dan een jaar pestte, alsook dat de beklaagde meermaals moeilijkheden had met huurders van de _____ die ook in het pand gevestigd was. Uit nog een andere tussenkomst blijkt dat de beklaagde alleen in de woning was met de zijn twee kinderen terwijl _____ op reis was. Dit alles ondersteunt de voormelde vaststelling dat de beklaagde in werkelijkheid op het adres van _____ verbleef.

Uit verschillende krantenartikelen blijkt dat de beklaagde zich tijdens de incriminatieperiode profileerde als een bewoner van de _____

Tot slot blijkt uit het buurtonderzoek dat er niemand zou woonachtig zijn op het adres van de sociale huurwoning (stukken 85-87). Dat wat deze burens hebben verklaard niet onder de vorm van een verhoor, als dan niet met bijstand van een tolk, werd genoteerd maakt deze info niet gebrekkig of onvoldoende waarheidsgetrouw, net zo min als dat het aantal gecontacteerde personen daartoe bepalend is.

Op basis van deze samenhangende en met elkaar overeenstemmende gegevens staat het voor het hof vast dat de beklaagde zijn sociale huurwoning niet bewoonde maar enkel gebruikte voor zijn dierenartsenpraktijk.

Dat uit het straf dossier niet zou blijken hoeveel dagen en/of nachten hij precies in de sociale huurwoning verbleef, doet niets af aan de voormelde elementen.

De verklaring van de beklaagde dat het contact met _____ louter beperkt is in functie van de zorg voor hun kinderen van respectievelijk 15 en 17 jaar oud en dat zij geen relatie hebben is ongeloofwaardig.

De door de beklaagde voorgelegde verklaringen doen aan voormelde vaststellingen niets af.

5. De bewezen verklaarde feiten zijn strafbaar met een gevangenisstraf van acht dagen tot drie maanden of een werkstraf met een maximale duur van 250 uren of met een geldboete van 26 tot 500 euro.

6. De beklaagde gebruikte gedurende vele jaren zijn sociale huurwoning niet als zijn hoofdverblijfplaats, maar woonde in realiteit in de woning van zijn partner. Hierdoor genoot hij onterecht gedurende evenveel jaren een sociale korting en ondermijnde hij het stelsel van sociale huurwoningen, dat bedoeld is om het grondwettelijk gewaarborgde recht op een behoorlijke huisvesting voor iedereen te realiseren.

De beklaagde is thans 50 jaar en werd in 2014 veroordeeld wegens een verkeersovertreding.

In het licht van deze omstandigheden acht het hof een geldboete van 500 euro, te vermeerderen met opdecimen, een gepaste straf voor de beklaagde gezien deze absoluut noodzakelijk is om de beklaagde de ernst van de door hem gepleegde misdrijven te doen beseffen en om hem te weerhouden van recidive.

De bewezen verklaarde feiten werden gepleegd over een tijdsspanne die zich uitstrekt zowel voor als na 1 januari 2017, zodat de uitgesproken geldboete wordt verhoogd met 70 decimen.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraf is nodig om de beklaagde er toe aan te zetten de geldboete te betalen.

7. De beklaagde is gehouden tot de kosten, gevallen in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt de beklaagde als veroordeelde tot een correctionele hoofdstraf tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 decimen tot 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Sinds 3 september 2020 luidt artikel 91 van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken "*In criminele en correctionele zaken die kosten van brief- en pakketport hebben veroorzaakt, wordt door de rechter aan de Staat als correspondentiekosten een som toegeschat, die niet meer mag bedragen dan 10 procent van de gezamenlijke kosten. Voor elke criminele, correctionele en politiezaak wordt door de rechter bovendien aan iedere veroordeelde een vergoeding van 50 euro opgelegd*" en dit ingevolge artikel 1 van het koninklijk besluit van 28 augustus 2020 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken (B.S. 3 september 2020). Het hof verhoogt de vermelde kosten met 10% in beide aanleggen en veroordeelt de beklaagde tot het actueel bedrag van de vermelde vaste vergoeding dat nu 50,45 euro is, dit ingevolge de omzendbrief 131/8 van januari 2021, verschenen in het Belgisch Staatsblad van 29 januari 2021 over de indexering van de tarieven van de gerechtskosten in strafzaken en de gelijkgestelde kosten

(blz. 6877 e.v.). Het indexerend van de bedragen die worden betaald voor de diverse soorten gerechtskosten, steunt op art. 9 van de wet van 23 maart 2019, die de nieuwe basiswet over de gerechtskosten in strafzaken is, uitgewerkt in de artikelen 28 tot 30 van het KB van 15 december 2019, dat de wet uitvoert.

Nu de beklagde bewijst dat hij juridische tweedelijnsbijstand geniet, is hij de bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand niet verschuldigd.

8.1 De burgerlijke partij vordert: 100 euro kosten en achternageloop; 39.733,53 euro onterecht ontvangen sociale korting en 1 euro morele schade, meer de intresten en een rechtsplegingsvergoeding van 2.400 euro. Tevens vraagt zij voorbehoud voor *“de uitbreiding (actualisering) van haar vordering”*.

8.2 In tegenstelling tot hetgeen de beklagde voorhoudt, staat de gevorderde schade wel degelijk in oorzakelijk verband met de gepleegde feiten, gezien de beklagde een sociale korting genoot.

Gezien het procedureverloop kunnen de gevraagde administratiekosten toegekend worden.

De gevraagde onterecht ontvangen sociale korting wordt wel beperkt tot de bewezen verklaarde incriminatieperiode zodat een bedrag verschuldigd is van in totaal 37.428,53 euro (zijnde telkens het verschil tussen de basishuurprijs van de woning en de door de beklagde betaalde huur met verrekening van de sociale korting: 571, 17 euro + 4.884,36 euro + 5.100 euro + 5.184 euro + 5.184 euro + 5.232 euro + 5.364 euro + 5.448 euro + 461 euro).

Ook een rechtspersoon kan zich burgerlijke partij stellen binnen een strafprocedure voor de schade die het gevolg is van een schending van een eigen belang van deze rechtspersoon en die in causaal verband staat met een misdrijf. Het eigen belang van een rechtspersoon omvat datgene wat zijn bestaan, zijn materiële goederen en morele rechten inzonderheid zijn vermogen, eer en goede naam raakt.

De burgerlijke partij maakt aannemelijk dat door de gepleegde feiten zij beperkt werd in haar sociaal doel waardoor de wachtlijsten toenamen. Dit straalt af op de eer en goede naam van de rechtspersoon zodat de gevraagde morele schadevergoeding van een euro kan toegekend worden.

De intresten worden toegekend vanaf de gemiddelde datum.

De schade op grond van de bewezen verklaarde feiten in de weerhouden incriminatieperiode is hiermee volledig vergoed, zodat er geen reden is om nog een voorbehoud toe te kennen.

8.3 Krachtens artikel 162bis, samen gelezen met artikel 211 Wetboek van Strafvordering, veroordeelt het hof de beklagde tot het betalen aan de burgerlijke partij van de

rechtsplegingsvergoeding bepaald in artikel 1022 Gerechtelijk Wetboek. Deze rechtsplegingsvergoeding is verschuldigd per aanleg en de begroting ervan heeft het bedrag van de vordering als maatstaf en wordt bepaald door artikel 2 van het koninklijk besluit van 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding in artikel 1022 van het Gerechtelijk Wetboek.

De compensatoire interesten daterend van vóór de datum van de inleidende akte – bv. tussen de datum van het misdrijf dat de schade heeft veroorzaakt en de nota burgerlijke partijstelling voor de vonnisrechter – moeten worden meegerekend bij het bepalen van de waarde van de vordering in het kader van de toe te kennen rechtsplegingsvergoeding.

Gezien de beklagde juridische tweedelijnsbijstand geniet betreft dit de minimumrechtsplegingsvergoeding.

Het hof kent, op basis van het gevorderde, bijgevolg een minimumrechtsplegingsvergoeding toe van 1.200 euro per aanleg.

9. Er zijn geen andere burgerlijke belangen die ambtshalve dienen aangehouden te worden.

Dictum

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 en 211*bis*, Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

Beslissing van het hof:

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend met eenparige stemmen:

wijzig het beroepen vonnis voor zover bestreden **als volgt:**

op strafgebied:

veroordeelt de beklagde voor de bewezen verklaarde telastlegging tot een geldboete van 500 euro, verhoogd met 70 deciemmen tot 4.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van een bedrag van 50,45 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 58,99 euro in eerste aanleg en 86,46 euro in beroep;

op burgerlijk gebied:

veroordeelt de beklaagde partij tot betaling aan de burgerlijke partij van een bedrag van 37.529,53 euro, vermeerderd met de vergoedende intresten vanaf 23 mei 2015 tot de dag van dit arrest, vanaf dan meer de gerechtelijke intresten tot de dag van betaling, telkens aan de wettelijke intrestvoet en tot betaling van de kosten van deze burgerlijke partij, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding begroot op 1.200 euro in eerste aanleg en 1.200 euro in beroep;

wijst het meer of anders gevorderde af als ongegrond.

Kosten eerste aanleg:

Dagv. bekl.:	€ 27,11
Dagv. BP:	€ 26,52
	<hr/>
	€ 53,63
+ 10 %:	€ 5,36
	<hr/>
Totaal:	€ 58,99

Kosten beroep:

Afschrift vonnis:	€ 18,00
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Dagv. bekl.:	€ 27,30
Dagv. BP:	€ 27,30
	<hr/>
	€ 78,60
+ 10 %:	€ 7,86
	<hr/>
Totaal:	€ 86,46

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheren, _____ en _____ en in openbare rechtszitting van **21 mei 2021** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

